

[Poul Schlüter.]

Overført på årsbasis vil det sige, at denne skatteydernes forbrug i 1972 på 40.000 kroner (1972-indkomsten minus skat) kun kan opretholdes i 1973, hvis han tjener 7 3/4 procent ekstra. Det bliver 3.100 kroner. Han har altså nu set 4.300 forsvinde til merskat og 3.100 kroner til prisstigninger. Det bliver 7.400 kroner, altså et minus i forhold til 1972 på 200 kroner trods en merindtjening på 7.200.

Endnu værre bliver det, når vi ser på opsparingen. Hvis man sætter 1.000 kroner ind på 12 måneders opsigelse, vil man nok de fleste steder få tilbudt en rente på ni procent. De 1.000 kroner bliver altså i løbet af de 12 måneder 90 kroner mere værd. Disse 90 kroner skulle være sparereens belønning, fordi han i samfundets interesse stiller 1.000 kroner til rådighed for f. eks. erhvervsinvestering i stedet for at bruge dem straks, inden priserne stiger. Men hvordan ligger det nu med denne belønning? De 1.000 kroner er på de 12 måneder blevet ca. 75 kroner mindre værd på grund af prisstigninger. Og samtidig kommer samfundet til spareren og siger: „De ekstra 90 kroner, du har tjent — altså alle 90 — må du betale 50 kroner — eller måske betydelig mere — i skat af.“ Det har faktisk kostet spareren 125 kroner at få en rente på 90. Med andre ord: Han har mistet 35 kroner. Nu skal det i retfærdighedens interesse siges, at spareren ville have mistet 75 kroner, hvis han havde beholdt pengene hjemme i strømpeskafte, så det er ikke pengeinstitutterne, der skal skydes på. Det er samfundet, der har fået marginalskatten så højt op, at den sammen med prisstigningen modvirker en ekstra indsats eller en opsparing i stedet for at belønne den.

Vi ser altså, at en forøgelse af pengeindkomsterne for lønmodtagerne stort set kun medfører, at virksomhederne og andre udbetalere får forøget deres omkostninger stærkt, medens den enkeltes situation påvirkes så lidt, at det næppe opdages. Vi ser, at f. eks. erhvervsmanden, der gør en ekstra indsats, får mindre ud af den større indtjening, og vi ser, at den, der i samfundets interesse er med til at forøge opsparingen og derved dæmpe forbrugsstigningen, får færre penge hjem end dem, han satte ind på sparebogen.

Er det da mærkeligt, at vi har underskud på betalingsbalancen? Er det mærkeligt, hvis nogle mennesker siger til sig selv: hvorfor skulle vi gøre en ekstra indsats eller spare penge op, når samfundet giver os en så dårlig belønning derfor?

Hvordan skulle vi kunne fremkalde den ekstra arbejdsindsats og den ekstra kapital og opsparing, der alene kan give os en bedre valutabalance, hvis vi opretholder dette system?

Der er naturligvis en sammenhæng mellem skiftende regeringers vanskeligheder ved at komme ud af valutamiseren og borgernes manglende belønning, når de præsterer noget samfundsgavnligt i form af øget produktion, omsætning, service eller opsparing.

Med baggrund i denne filosofi fremsatte det konservative folkepartis folketingsgruppe den 7. marts et forslag, der går ud på, at statens udgifter i finansåret 1974-75 nedsættes med over 4.000 millioner kroner, og at besparelserne gennemføres på en måde, så yderligere kommunerne får besparelser på ca. én milliard kroner. Der var samtidig stillet forslag for noget mindre besparelser på finansåret 1973-74 — ca. 3.000 millioner kroner for statens vedkommende. Regeringen har i mellemtiden gennemført eller i hvert fald accepteret besparelser på ca. 1.000 millioner kroner for 1973-74 og herudover gennemført udsættelse af anlægsarbejder og nye regler for standarder og normer, der vil give sig udtryk i øgede besparelser.

Meningen med det konservative folkepartis spareplan af 7. marts — der er en udbygning af partiets spareplan af 16. september på godt 2.000 millioner kroner — er, at der skal skaffes plads til at bekæmpe både pris- og skattestigningen. Nærværende forslag går ud på, at statsskatten nedsættes med 20-25 procent for mellemindkomsterne. Forslaget må imidlertid ses som en del af et større hele. Det er både de høje personskatter og de store prisstigninger, der bevirker, at en øget indsats ikke belønnes. Det er forslagsstillernes hensigt at angribe begge dele samtidigt. Det vil således ikke være nok at gennemføre skattelettelsen med den nødvendige samtidige reduktion af statens udgifter. Prisstigningerne er endog af et sådant omfang, at det efter